

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

N. E. MANITAKHS

Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπί τῆς διακοινώσεως τῶν ἑθῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις	ἔτησίᾳ δρ. ν. 8	Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος, Paul Féval, (μετὰ εἰκόνας) μετάφρ. Ἐ. Σχινᾶ.—Ἡ Νύξ, (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ Ἐ. Σχινᾶ.—Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον, (βιβλιογραφία).—ΠΟΙΗΣΙΣ. Ἄσματα Φιλανδικά, Ἀλ. Παράσχου.—Ραπτική μηχανή. Ἱστορικὰ Ἀνέκδοτα, ὑπὸ Ἐ. Σχινᾶ.—Ποικίλα.—Λύσεις αἰνιγμάτων.—Ἀινίγματα.—Γνωστοποιήσεις.—Πίναξ Περιεχομένων.	Ἐν Ἀθήναις..... Δεπ. 40
» »	ἔξαμην. » » 5		» ταῖς ἐπαρχίαις..... » 45
» ταῖς ἐπαρχ.	ἔτησίᾳ » » 40		» τῶ ἐξωτερικῷ..... » 25
» »	ἔξαμην. » » 6		
» τῶ ἐξωτερικῷ	ἔτησίᾳ φρ. 45		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

—Δὲν εἶναι πλέον κερὸς, ἐψιθύρισεν.—Σελίς 124, στήλη 3.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Paul Féval

Τὸ 1781 ἡ κόμησσα δὲ Ζωκούρτ κατῴκει μετὰ τῆς θείας τῆς, δεσποινίδος Ὀλίβας δ' Ὠδεμέρ, τὴν πύργον τῆς Ῥωβίλλης, κείμενον λεύγας τινὰς μακρὰν τῆς Καίν. Ὁ κ. Ζωκούρτ, ὑποστράτηγος, εὕρισκετο εἰς τὰ σύνορα. Ἡ κόμησσα ἦτο εἰκοσαετίας, ἦτο δὲ θελκτικὴ ὁ σύζυγός τῆς, πολλῶ πρεσβύτερος αὐτῆς, τὴν ἠγάπα περιπαθῶς. Τεσσαρακοντούτης ὁ ἀνὴρ εἶναι ζηλότυπος, τοῦτο εἶναι παραδεδεγμένον· ὁ κ. Ζω-

κούρτ ἦτο ἴσως τοιοῦτος, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία του δὲν περιεβάλλετο τοὺς ἀποτόμους ἐκείνους τύπους τοῦ καλοῦ καιροῦ τῆς κωμωδίας· συμπεριεφέρετο πρὸς τὴν σύζυγον του μετὰ σεβασμοῦ καὶ γλυκύτητος. Αὐτὴ δὲ ἄλλως εἶχεν ἐκπληρώσει μετ' ἀκρας ἀκριθείας τὰ συζυγικά τῆς καθήκοντα. Ἐὰν ὁ γάμος τῆς δὲν τῇ ἀπέφερε τελείαν καὶ ἀμνητὴ εὐτυχίαν, τοῦτο ἦτο μυστικόν τῆς· οὐδεὶς εἶχεν ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα νὰ τῇ ζητήσῃ λόγον τῆς ἀνησύχου καὶ ἀορίστου μελαγχολίας τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα δ' Ὠδεμέρ

ἦτο ὑψηλὴ καὶ κιτρινὴ κυρία, συμπληροῦσα πρὸς μεγάλην τῆς δυσαρέσκειαν τὴν ὀγδόην πενταετηρίδα τῆς· ἡ Ὀλίβα εἶχε δύο μεγάλα πάθη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· τοὺς Παρισίους καὶ τὸν γάμον. Διετέλει κόρη καὶ ἐξῆ ἐν τῇ ἐξοχῇ. Τὸ διπλοῦν αὐτὸ σφάλμα τῶν ὑπολογισμῶν τῆς καθίστα τὸν ὀπωσθήποτε ὑποφερτὸν χαρακτήρα τῆς δύστροπον καὶ φθονερόν· ἡ κυρία ἐνασχόλησις αὐτῆς ἦτο νὰ βιβανίσῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς, ἣτις τὴν ἄφινε πράττουσαν μετ' ἀγγελικῆς ὑπομονῆς.

Ἡ Ῥωβίλλη, ἀρχαῖος οἶκος

ἡμιπεπτωκώς, εἶχεν ἄχαρι τὸ ἐξωτερικόν· αἱ κέραμοι τῶν ὀξέων στεγασμάτων της ἐκρύπτοντο ὑπὸ παχὺ στρώμα λειχήνης.

Ὁ κ. Ζωκούρτ εἶχε καὶ ἄλλα πολλὰ κτήματα, ἀλλ' ἐπρωτίμα ἰδιαζόντως τὴν Ῥωβίλλην.

Ἀναχωρῶν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἡ σύζυγός του διαμείνη ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του. Ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα ἀντέλεξεν ὑψηλοφώνως· ἡ κόμησσα, πάντοτε διατεθειμένη νὰ προλαμβάνη τὰς διαταγὰς τοῦ συζύγου της, κατέλιπε τοὺς Παρισίους χωρὶς νὰ γογγύσῃ.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς κάτω Νορμανδίας ὁ γηραιὸς πύργος ἔχαιρε μυστηριώδη καὶ παράδοξον φήμην. Ὁ κ. Ζωκούρτ εἶχεν ἐπισκευάσει πρὸς ἰδίαν χρῆσιν τὴν δεξιὰν πτέρυγα καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ κεντρικὸν οἰκοδόμημα. Περί τοῦ μέρους τούτου οὐδὲν ἐλέγετο· ἀλλ' ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ παρείχεν ὕλην εἰς πληθὺν παραδόσεων. Ὑπῆρχεν εἰς τὴν πτέρυγα αὐτὴν θάλαμος, τοῦ ὁποίου οἱ τέσσαρες τοῖχοι καὶ τὸ ἔδαφος διέμειναν ἀθικτα εἰς τὴν γενικὴν κατάπτωσιν· τὸν ὠνόμαζον ὁ ἐ π ε σ τ ρ ω μ ἔ ν ο ς θ ἄ λ α μ ο ς. Οὐδεὶς ποτε ἐκοιμήθη ἐπὶ τῆς ἀρχαίας κλίνης, ἥτις ἀπετέλει αὐτὴ μόνη πάντα τὰ ἐπιπλα τοῦ ἐγκαταλελειμένου αὐτοῦ δωματίου· ἀλλ' ἡ παράδοσις ἀνεπλήρου τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν· ἤτογνωστόν, ἐκ βεβαίας γνώσεως τοῦ πράγματος, ὅτι φρικώδη γεγονότα συνέβαινον ἐν αὐτῷ ἅμα ἐσήμαινε μεσονύκτιον.

Ἦτο κατὰ τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος· ἀπὸ ἐξ μηνῶν ὁ κ. Ζωκούρτ διετέλει ἀπών. Ἐσπέραν τινά, κατὰ τὴν καθημερινὴν συνήθειαν, ἡ κόμησσα εἶχε διέλθει μακρὰς καὶ ἀφορήτους ὥρας μετὰ τῆς θείας της· ἡ συνομιλία, καταπαύουσα ἐνίοτε, ἀνεζωογονεῖτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τινος κοινοῦ ἀντικειμένου. Ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα ὠμίλει προθύμως περὶ συμμοῦ· προθυμότερον ἐκακολόγει τὰς φίλας της· ἠρέσκετο δε ἰδίως καὶ ἐξαιρετικῶς εἰς αἰσθηματικὴν συζήτησιν. Ἡ κόμησσα ὑπεκρίνετο εὐμενὴ προσοχὴν καὶ ἀπεκρίνετο κατὰ τύχην· ὁ νοῦς αὐτῆς οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Δὲν ἐλάβετε ἐπιστολὴν τοῦ κ. δὲ Ζωκούρτ; ἠρώτησεν αἴφνης ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα.

Ἡ κόμησσα ἐφάνη ἀφυπνιζομένη εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν.

— Τί σᾶς γράφει ὁ ἀγαπητὸς αὐτὸς κόμης; προσέθετο ἡ δεσποινὶς Ὠδεμέρ.

— Μοὶ ἀναγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐπάνοδόν του.

Ἡ Ὀλίβα ἐκρότησε τὰς χεῖράς της, τὰς ὁποίας ἠυλάκουν ἤδη ἀρκεταὶ ρυτίδες, ἠρωικῶς καταπολεμηθεῖσαι.

— Ὅποια εὐτυχία! ἀνεφώνησεν αὐτὴ μετὰ παιδικῆς παραφορᾶς χαρᾶς· θὰ ἐγκαταλείψωμεν λοιπὸν ἐπὶ τέλους τὸν φρικώδη αὐτὸν πύργον! θὰ ἐπανίδωμεν τοὺς Παρισίους, τὸν βωμὸν τῶν χαρίτων, τῆς καλλονῆς, τῶν ἡδονῶν. Ἦτο καιρὸς, Κλαίρη, θ' ἀπέθνησκον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχεν ἐπαναπέσει εἰς τοὺς ρεμβασμούς της.

Ἡ Ὀλίβα τὴν παρετήρησε μετὰ περιεργείας· εἶτα μειδίαμα πανούργον ἐπεκάθησεν ἐπὶ τοῦ στόματός της.

— Καὶ ἡ ἄλλη; ἠρώτησε μετὰ τόνου ἐμπιστευτικοῦ.

— Ἡ ἄλλη; ἐπανέλαβεν ἡ Κλαίρη, ῥίπτουσα ἐπὶ τῆς θείας της βλέμμα ἐρωτηματικόν.

— Ἡ ἄλλη ἐπιστολή;

Ἡ κόμησσα δὲν ἐδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἀπότομον κίνημα τρόμου· αἱ παρειαὶ της ἠρυθρίσασαν ἀδιοράτως· ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἡ ἄλλη... εἶπε δισταζούσα, εἶναι μιᾶς ἀρχαίας φίλης μου.. μιᾶς συμμαθητρίας μου...

— Ἄ! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ὠδεμέρ, τῆς ὁποίας τὸ μειδίαμα κατέστη μᾶλλον σκωπτικόν· δὲν γνωρίζω ἐγὼ τὴν φίλην αὐτήν, Κλαίρη;

— Δὲν πιστεύω.

— Ονομάζεται;

— Λουκία Βολμεράντζ, εἶπεν ἡ κόμησσα, προσπαθοῦσα νὰ καταστήσῃ σταθερὰν τὴν φωνήν της.

Ἡ Ὀλίβα ἐποιήσατο κίνημα διφορούμενον καὶ ἀνῆλθε τὸν λυχνίσκον της.

— Τὸ ἔνομα αὐτὸ δὲν μ. εἶναι ἄγνωστον ὅσον φαντάζεσθε, εἶπε· τὸ ἀέγνωσα εἰς πολλὰ μυθιστο-

ρήματα... Κλαίρη, σοὶ εὐχομαι καλὴν νύκτα, ἀγαπητῆ μου ἀνεψιά.

Εἰποῦσα ταῦτα, ἀφοῦ ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ὕστατον καὶ ἀμείλικτον βλέμμα, ἀπεσύρθη βαδίζουσα βραδέως.

Ἐκφρασις δυσαρεσκείας ἐπεσκίασε τὸ χάριεν πρόσωπον τῆς Κλαίρης.

— Δὲν ἔπρεπεν ἴσως ν' ἀποκρύψω αὐτὴν τὴν παραφροσύνην, ἐσκέφθη. Κα' ἐν τούτοις ἡ θεία μου εἶναι ἐλαφρά, ὁ σύζυγός μου ζηλότυπος... Ναι, προτιμῶ νὰ τὴν ἤξεύρω μόνη...

Ἀκουσίως ἡ χεὶρ της ἐζήτησεν ὑπὸ τὸν στηθόδεσμόν της μικροσκοπικὸν γραμματίον. Τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐσΐαν καὶ τὸ ἐκράτησεν ἐπὶ μικρὸν ὑπεράνω τῆς φλογός· εἶτα μειαβάλλουσα γνώμην τὸ ἤνοιξεν.

— Παιδίον! ἐψιθύρισεν, ἐνῶ οἱ ὠραῖοι δάκτυλοί της συνέπτυσσον περιφρονητικῶς τὸν χάρτην· με ἀπειλεῖ ὅτι θὰ ἔλθῃ!

Ἦνοιξεν ἐτέραν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν διέτρεξε διὰ βλέμματος ἀφηρημένου· ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦτο τοῦ κ. Ζωκούρτ. Πρὶν ἢ περαιώσει τὴν πρώτην σελίδα, ἡ κόμησσα ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός της, καὶ τὸ πνευμά της παρεδόθη εἰς τὸν νυσταλέον ἐκείνον ρεμβασμόν, τὸν ὁποῖον προκαλοῦσιν ἡ ἠθικὴ κόπωση, ἡ μοναξιά καὶ ἡ σιγή.

Ὁ Ραυμόνδος ἦτο ὡσαύτως ἀνεψιὸς τῆς δεσποινίδος Ὀλίβας.

Ἡ Κλαίρη καὶ αὐτὸς εἶχον ἀνατραφῆ ὁμοῦ, εἰς τὸν πύργον Ὠδεμέρ, μέχρι τῆς ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ Ραυμόνδος ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους πρὸς περαιώσει τῶν στρατιωτικῶν σπουδῶν του. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ὑπῆρξε θλιβερά· τὰ δύο παιδία ἠγαπῶντο.

Ὁ Ραυμόνδος καθικτευσε τὴν Κλαίρην νὰ τῷ διατηρήσῃ τὴν καρδίαν της, ὅπερ αὐτὴ ὑπέσχεθη κλαίουσα. Ὅταν μετὰ δύο ἔτη ὁ κόμης δὲ Ζωκούρτ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της, ἡ νέα κόρη ἀντέταξε τὴν δοθείσαν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ραυμόνδον.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἦτο πλούσιος καὶ, νέος ἔτι, ὑποστράτηγος. Συ-

νοικέσιον τοιοῦτον ἱκανοποιεῖ τὰς φιλαδόξους ὀρέξεις τῆς οἰκογενείας Ὡδεμέρ· ἐθεώρησαν τὴν ἀντιβόρῃσιν τῆς Κλαίρης λόγους παιδαριώδεις καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη.

Ὁ κ. Ζωκούρτ ἦτο ἀνὴρ καθ' ὅλα διακεκριμένος, πνευματώδης, ἀλλὰ σιωπηλὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς μέχρι ψυχρότητος. Πᾶσα λέξις, ὅσον ἤδεῖα καὶ ἂν ἦτο, ἐλάμβανεν εἰς τὸ σόματου ἔκφρασιν αὐστηράν. Οἱ τρόποι τῆς συμπεριφορᾶς του ἦσαν σοβαροὶ καὶ πάντοτε ὑποταγμένοι εἰς τοὺς κανόνας τῆς λεπτοτάτης ἐθιμοτυπίας. Ὡς ἀξιωματικὸς εἶχε δώσει, σωφρονίζων τοὺς πολίτας τῆς Γενεύης, δείγματα νοημοσύνης καὶ σταθερότητος. Εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς περιέβαλε τὴν σύζυγόν του διὰ φροντίδων φιλοστόργων καὶ ἀενάων· ἡ ζηλοτυπία του, ἂν εἶχε τοιαύτην, δὲν ἐξεδηλοῦτο τὸ παράπαν· ἦτο μᾶλλον αὐτῆ ὑπερβολικὴ δυσπιστία περὶ ἑαυτοῦ ἢ ὑπόνοια· ἐχρειάζετο ἅπανα ἡ γυναικεία διορατικότης, ὅπως μαντεύσῃ ταύτην ὑπὸ τὸν χρωματισμόν, δι' οὗ ἐγίνωσκε νὰ τὴν καλύπτῃ. Εὐγενὴς τὴν καρδίαν καὶ ἐμπειρὸς περὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ συμπεριφορὰν, ἐμαρτύρει κατὰ πᾶσαν περίστασιν πρὸς τὴν Κλαίρην ἐμπιστοσύνην ἀπεριόριστον. Ἡ Κλαίρη δὲν ἠγάπα αὐτὸν ἐρωτικῶς· ἀλλὰ συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν φροντίδων του, ὑπερήφανος ὅτι ἐμάλαζε τὸν ἀκαμπτον ἐκεῖνον χαρακτήρα, συνέλαβε διὰ τοῦ χρόνου πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν βαθεῖαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ἡ οἰκογένεια Ὡδεμέρ ἔδρεψε πάντα τὰ ὀφέλη, τὰ ὁποῖα ἀνέμενεν ἀπὸ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς. Ὁ κόμης εἶχεν ἰσχύν· ἡ εὐτυχὴς ἐπιβρόχῃ του ἐπεξετάθη μέχρι τοῦ Ῥαυμόνδου, ὅστις ἔλαβε τὰς ἐπιμίδας τοῦ λοχαγοῦ, ὡς ὑπασπιστῆς τοῦ κ. Ζωκούρτ. Ἀπὸ διετίας ἤδη ὁ Ῥαυμόνδος κατεῖχε τὴν θέσιν του· πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸ ἐπάγγελμά του, συνδεόμενος πρὸς τὸν ἀρχηγόν του διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς φιλίας, διῆγεν ἀμέριμνον καὶ εὐθυμον βίον. Μόλις τῷ ἐπανήρχετο ἐνίστε ἡ μεμακρυσμένη ἀνάμνησις τοῦ πρώτου ἐρωτῶτός του, ὅπως φέρῃ περιφρονητικὸν μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ πρωτοπέριου Δὸν

Ζουάν. Ἄλλ' ἡ παροιμία, δραματοποιηθεῖσα ὑπὸ διακεκριμένου ἀκαδημαϊκοῦ, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ μακρὸν νὰ ψευσθῇ.

Ἡ Κλαίρη καὶ ὁ Ῥαυμόνδος κεχωρισμένοι ἕως τότε ἐκ τῶν περιστάσεων, ἐπανεῖδον ἀλλήλους τὸ πρῶτον ἐξ μῆνας πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀρχεται ἡ ἡμετέρα ἱστορία.

Ὁ Ῥαυμόνδος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος· ἔρωσ ἀκαταμάχητος κατεκυρίευσεν αὐτόν. Ἡ Κλαίρη ἤκουσε τὴν ἔκφρασιν του μετ' ἐιρωνικῆς εὐσπλαγχνίας· ὁ Ῥαυμόνδος ἠπατήθη καὶ ἤλπισεν. Ὅταν ὁ κόμης ἀπῆλθε τῶν Παρισίων, ὁ ὑπασπιστῆς του δὲν τὸν ἠκολούθησεν.

Ἐπὶ ἐξ μῆνας ὁ κόμης ἔγραφε κατὰ δεκαπενθημερίαν περίπου· ὁ Ῥαυμόνδος ἐδιπλασίαζε τὴν δόσιν· ἐκάστην ἐβδομάδα ἐφθανε καὶ μία ἐπιστολή του. Ἦτο ὠραῖος καὶ ἐκλαμπρὸς ἱππότης· ἡ Κλαίρη τὸν ἐπανεῖδεν οὐχὶ ἀνευ συγκινησεως, ἀλλ' ἀνίκανος νὰ προδώσῃ τὰ καθήκοντά της καὶ πεποίθησιν ἔχουσα εἰς τὸ ἀδύνατον τοιαύτης πράξεως, ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς του ἐξαδέλφου της, ἀρκουμένη εἰς τὸ νὰ μὴ τῷ ἀπαντᾷ. Ὁ Ῥαυμόνδος συνέλαβεν ἐλπίδα· ἡ ἐλπίς του ἐξῆψε ψευθεῖσα τὸ πάθος του μέχρι παραφροσύνης· ἡ τελευταία ἐπιστολή του, ὡς εἶδομεν, ἦτο ἀληθῆς ἀπειλή. Ἡ Κλαίρη ὤκτειρε τὴν ἀπειλήν του καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ αὐτήν.

Ἡ αἴθουσα, ἐν ἣ εὗρίσκε ο τὴν ἐσπέραν αὐτήν, ἐκεῖτο ἐν τῷ ἰσογαίῳ· ἐπεκράτει ἐν αὐτῇ ψυχὸς καὶ ὑγρασία· τὸ πῦρ σχεδὸν σβεσθεν δὲν ἐθερμαινει πλέον. Ὑπὸ ἐλαφροῦ καταληφθεῖσα ὑπνου καὶ μὴ ἐννοοῦσα τὴν κατέχουσαν αὐτὴν κακοδιαθεσίαν, ἡ Κλαίρη ἐξηκολούθει ἐπιπόνως τὸν ὄνειρόν της· τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὁ κ. Ζωκούρτ ἐπανήρχετο ζηλότυπος καὶ ὠργισμένος· ἐξ ἀπροόπτου συμπτώσεως περιστάσεων ἡ ζηλοτυπία του ἦτο κατὰ τὰ φαινόμενα καθ' ὅλα δεδικοιολογημένη· ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστέναζε καὶ ἐθρήνει ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἐφιάλτου αὐτοῦ.

Αἴφνης ἀνεπήδησεν ὀρθία· ὁ ἄνεμος ἐπατάγει εἰς τὰ παράθυρα

καὶ ἔσειεν ἔξω τὰ δένδρα. Ἡ Κλαίρη ἠκροῶτο ἐν στάσει δειλῆς προσδοκίας. Ἐνῷ ἤρχιζεν ἀναθάρροῦσα, τρεῖς κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὰς ὑέλους μετὰ προφυλάξεως. Ἡ Κλαίρη ὠχρίασεν· ἐξέτεινε τὴν χεῖρα νὰ λάβῃ τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος, ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ διετέλεσεν ἀναποφάσιτος. Ἐκρουσαν καὶ αὖθις.

— Ἐὰν ἦτο αὐτός! ἐψιθύριεν.

Αἱ λέξεις αὗται ἐξέφραζον δισταγμόν, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐξ ἐνστίκτου· ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Ῥαυμόνδος ἦτο ἐκεῖ. Τεθορυβημένη, ἀδυνατοῦσα νὰ συνάψῃ τὰς ἰδέας της, ἠσθάνετο ἐν τούτοις ὁποῖας σκληρὰς ὑπονοίας ἐδύνατο νὰ κάμῃ νὰ θαρύνωσιν ἐπ' αὐτῆς ἡ παρουσία τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἐκεῖνος ἐδιπλασίαζε τὰ σημεῖα καὶ ἔκρουεν ἰσχυρότερον, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνυπομονησία τὴν κατελάμβανεν. Τὸ ἔσχατον τοῦ κινδύνου ἀπέδωκεν εἰς τὴν κόμησσαν μέρος τῆς παρουσίας τοῦ πνεύματός της. Δύο μέσα ἐπαρουσιάζοντο· ν' ἀνοιξῇ ἢ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ συνέκρινεν ἀμέσως αὐτὰ πρὸς ἀλληλα.

Ἐξω ὁ Ῥαυμόνδος ἠδύνατο ν' ἀνακαλυφθῇ· ἡ δεσποινὴς Ὡδεμέρ εἶχε μαντεύσει τὸν ἐρωτᾶ του, ἴσως εἶχε καὶ γινῶσιν τῆς ἀλληλογραφίας ἐκείνης ἀφρόνως ἐπιτραπίσης· ἦτο ἀκριτόμυθος· ἐκεῖ ὑπῆρχεν ὁ ἀληθὴς κίνδυνος. Ἡ κόμησσα διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον ἀποφασιστικῶς· τὸ ἠνοιξεν. Ὁ Ῥαυμόνδος, τὰς τρίχας ἔχων λευκάς ἐκ τῆς πάχνης, τὰ ἐνδύματα κάθυγρα, διῆλθε τὸν ἐξώστην καὶ ἔπεσε γονυπετῆς.

— Ἀγαπητὴ ἐξαδέλφε, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ ψυχροῦ μειδιάματος, δὲν σὰς ἀπηγόρευσα νὰ ἐρχεσθε εἰς τὸν οἶκόν μου, δὲν εἶπα νὰ σὰς κλείσωσι τὴν θύραν.

Ἐκλείσεν αὐτὴ τὸ παράθυρον καὶ ἐπανελάβε τὴν παρὰ τῇ ἐστία θέσιν της.

Ὁ Ῥαυμόνδος ἠγέρθη τεταραγμένος.

— Εὐαρεστήθητε νὰ καθήσετε καὶ νὰ μὲ ἀκούσετε! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα, τῆς ὁποῖας ὁ τόνος καθίστατο σοβαρὸς. Ἐλάβον τὰς ἐπιστολάς σας· δὲν τὰς διεκοίνωσα εἰς τὸν κόμητα· ἠγάπων νὰ διατηρῶ δι' ὑμᾶς, σύντροφον τῆς

παιδικῆς μου ἡλικίας, λείψανον ἐκτιμήσεως· εἶχον ἀδικον, διότι ἰδοὺ ὑμεῖς ἐλθόν.

— Ἐδυνάμην νὰ μένω μακρὰν ὑμῶν! ἐστέναξεν ὁ Ραῦμόνδος.

— Ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Κλαίρη, ἥτις εἶχεν ἀνακτήσει ὅλην τὴν ψυχραϊμίαν τῆς· τὸ μέγιστον δυστύχημα, ὁπερ δύναται νὰ με πλήξῃ ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, θὰ ἦτο ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ με ἐκθέτετε εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ δυστυχήματος αὐτοῦ, ἐξ ἀδελφέ μου· καταχρώμενος τῆς ἀσυνέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπομονῆς μου, παρουσιάζεσθε παρ' ἐμοί, οὐχὶ ὡς ἔχει τὸ δικαίωμα συγγενῆς νὰ τὸ πράξῃ, φανερὰ καὶ ἐνώπιον τῶν θεραπόντων μου, ἀλλὰ νύκτα, μυστικά, μετὰ τῶν προφυλάξεων ἐραστοῦ εὐνοουμένου... Ἐὰν δὲν ᾤκτερον τὴν ἀπερίσκεπτον νεότητά σας, ἐξ ἀδελφέ μου, θὰ σᾶς περιεφρόνουν!

— ὦ! Κλαίρη, Κλαίρη! θέλετε νὰ με συντρίψετε! ἀνεφώνησεν ὁ Ραῦμόνδος μετὰ φωνῆς ἀπέλπιδος.

Εἶχεν αὖθις γονυπετήσει· δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ κόμησα συνεκινήθη καὶ κατέβαλεν, ὅπως κρύψη τὴν ταραχὴν τῆς, προσπάθειαν, ἥτις δὲν διέφυγε τὸν νέον λοχαγόν. Τέσσαρα ἔτη ἀποχωρισμοῦ δὲν εἶχον κατορθώσει, ὥστε ν' ἀπομάθῃσι τὴν ἄφωνον καὶ ἰδιαιτέραν διάλεκτον, ἣν λαλοῦσιν αἱ καρδίαι, αἵτινες τὴν ἠξεύρουσιν! Ἡ Κλαίρη ἀνέγνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ραῦμόνδου, ὡς οὗτος ἀνέγνω εἰς τὸ βλέμμα τῆς Κλαίρης· παρετήρησεν αὐτὴ ὅτι ἡ κακῶς ἀποκρυβείσα συγκίνησις τῆς κατέστρεψε τὴν ἐντύπωσιν τῆς σοβαρᾶς δημιουργίας τῆς.

— Ἐξ ἀδελφέ μου, εἶπε διπλασιάζουσα ψυχρότητα, ἀναγκάζομαι νὰ θεωρήσω πάντα ταῦτα ὡς παροδικὴν διάψευσιν...

— Παροδικὴν!... ἠθέλησε νὰ διακόψῃ ὁ Ραῦμόνδος.

— Ὁ κόμης εἶναι εὐεργέτης σας, ὑπέλαβεν ἡ Κλαίρη· θέλω νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ φαντασία σας σᾶς ἔκαμε νὰ τὸ λησμονήσετε πρὸς στιγμὴν· εἶναι καιρὸς νὰ σᾶς τὸ ὑπομνήσω... Καὶ τώρα, ἐξ ἀδελφέ μου, ἡ συνάντησις αὐτὴ πρέπει

νὰ τελειώσῃ· ἡ θεία μου δύναται νὰ μᾶς καταλάβῃ, ἡ ἔλευσις ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν θὰ με κατέστρεφεν ἀνεπανορθότως...

Ἐὐχόμενος ἡγήθη σπουδαίως καταπεπληγμένος.

— Εἶμαι παράφρων, εἶπεν, ἄθλιος παράφρων! δὲν ἐσυλλογίσθη ἅποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν! ἀνεμεινον ἐπαναβλέπων σας τόσῃ εὐτυχίαν, Κλαίρη!...

Ἡκούσθη μακρόθεν ἐν τῇ ἐξοχῇ θόρυβος συγκεχυμένους ἵππων καὶ τροχῶν· ἐφαίνετο ὅτι ἄμαξα διήρχετο τὴν μεγάλην ὁδόν, εἰς τὴν ἄκραν τῆς δεινδροστοιχίας τῆς φερούσης εἰς τὸν πύργον. Οἱ κῦνες προσδεδεμένοι ἐν τῇ αὐλῇ ἤρξαντο ὑλακτοῦντες. Ἡ Κλαίρη ἔτεινε τὸ οὖς.

— Ὑπέφερον τόσον! ἐξηκολούθησεν ὁ Ραῦμόνδος, ἐνθάρρυνθεις ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς ἐξαδέλφης του· ἐὰν ἠξεύρετε πόσον ἡ ὑπαρξις με εἶναι πικρὰ ἀφ' οὗτου σᾶς ἐπανεῖδον νυμφευμένην, χωρισμένην ἀπ' ἐμοῦ διὰ παντός, θὰ ἐθέτετε τέρμα εἰς τὴν ψυχρὰν αὐτὴν δεξιῶσιν, Κλαίρη· θὰ μ' ἐλυπεύσθε ἴσως!

Ἡ ἄμαξα εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν, ὁ κρότος ἐπλησίαζε ταχέως· ἠκούετο διακεκριμένον καὶ ταχὺ τὸ βῆμα τῶν ἵππων· ἡ κόμησα ἠκροάζετο ἀσθμαίνουσα.

Ἐὐχόμενος οὐδαμῶς εἰς τοῦτο προσεῖχεν.

— Μὲ ἠγαπάτε ἄλλοτε, ἔλεγεν. ὦ! ποσάκις ἔχουσα δάκρυα εἰς τὴν ἀγάμνησιν τῆς παρελθούσης εὐτυχίας! Διατί νὰ μὴ μου διατηρήσετε τὴν καρδίαν σας, Κλαίρη!...

— Ἀπωλέσθη! ἐπιθύρισε ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς συντετριμμένης.

Ἐὐχόμενος τὴν παρετήρησεν ἐκπληκτός· ἐξέτεινεν αὐτὴν σιωπηλῇ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς δεινδροστοιχίας καὶ κατέπεσεν ἡμιλιπόθυμος ἐπὶ ἔδρας.

Ἐὐχόμενος εἶχε παύσει· ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς κτυπήματα ἰσχυρὰ ἠκούσθησαν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πύλην. Ὁ Ραῦμόνδος ἐμάντευσε καὶ ἐρρίγησεν.

— Χαῖρε, Κλαίρη! εἶπεν.

Αὐτὴ ἠγέρθη τρέμουσα, ἐκ-

φρων· ὁ Ραῦ τοῦ ἐξώστου.

— Σταθῆτε... ἐκραζεν αὐτὴ. Θέλετε λοιπὸν πρῶτος σεῖς νὰ εὐχρηθῆτε τὸ καλῶς ἦλθεν εἰς τὸν κ. Ζωκούρτ, τὸν σύζυγόν μου;

Ἡ αἶθουσα ἠνοιγέτο εἰς τὴν αὐλὴν καὶ οἱ ὑπηρετῆται ἔσπευδον ν' ἀνοίξωσιν.

— Τί νὰ πράξω; ἠρώτησεν ὁ Ραῦμόνδος ἐν ὑπερτάτῃ ταραχῇ. Εἶπατέ μοι, τί ὀφείλω νὰ πράξω; καὶ ἂν πρέπη ν' ἀποθάνω, θὰ τὸ πράξω!

Ἡ Κλαίρη ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποθαῦρύσεως.

— Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς, ἐπιθύρισε.

Ἐὐχόμενος τὴν εἶδεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς παράφρων, καταρῶμενος τὴν τύχην καὶ ἑαυτόν· τὰ βαρῆα κλεῖθρα τοῦ πυλῶνος ἤρξαντο ἀνοιγόμενα. Αἶφνης ἡ κόμησα ἤρπασε λαμπάδα.

— Ἐλθετε, εἶπε, λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Ραῦμόνδου.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

E. Σχ.

H ΝΥΞ

... Ἡ Νύξ παράδοξος καὶ ἰδιότροπος κυρία, ἰδιότροπος καὶ παράδοξος ὡς γυνὴ ἀγαπᾷ ἴσα τοὺς ἐραστὰς καὶ τοὺς θῶας, τὸν κατὰ κοινὸν ἐργάτην καὶ τὸν κλέπτην, τὴν Σελήνην μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ τὸ ἔρθεος, τὴν γαλήνην καὶ τὴν τρικυμίαν, τὸν ναυτὴν καὶ τὸν πειρατὴν. Ἄλλ' οὐδὲν ἄξιον ἀπρίας· μὴ δὲν ἦναι Ἡ καὶ αὐτὴ, ἥτοι γένους θηλυκοῦ, ὡς θὰ ἔλεγε γραμματοδιδάσκαλος;

... Νύκτα τινὰ τὴν Νύκτα παρεκάλεσεν ὁ Ζεὺς νὰ στήσῃ τὸν δρόμον τῶν σφριγῶντων ἵππων τῆς, νὰ βραδυπορήσῃ ἄγγελος τοῦ ἀγγέλου τοῦ Διὸς ἦλθε πρὸς τὴν Νύκτα ὁ Ἑρμῆς καὶ ἠκούσεν αὐτὴ αὐτοῦ καλῶς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει ἡ μυθολογία, ἂν καὶ μετ' αὐτῆς ὁ Ἀργεῖφόντης κατὰ τὴν βραδείαν τῆς παρέμεινε πορείαν, ἢ τοὺς ἵππους προσέδεσαν πρὸς δρῦν, ἢ...

Ἦτο ἡ νύξ, καθ' ἣν ὁ Ζεὺς κατήλθε παρὰ τῇ Ἀλκμήνῃ, ἵνα φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν Ἑρακλῆν, μέλλοντα νὰ λύσῃ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τὸν Προμηθεά, ἄλλον Ἀδὰμ αὐτόν, προσηλωμένον εἰς τὸν Καύκασον, καὶ φονεῖσθαι τὸν Γῦπα, ἄλλον Σατανᾶν. Ἦτο νύξ μακρὰ, ὡς ὀλίγαι πορελθοῦσα στιγμαί· τόσον ἦτο ἀκαίριος ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀλκμήνη ὥραϊξ!

Πολλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνέβησαν

ἐπὶ τῆς γῆς παράξενα· πολλοὶ πετεινοὶ ἔσκασαν λαλοῦντες, χωρὶς νὰ δυνηθῶσιν οἱ πτωχοὶ νὰ φέρωσι τὴν πρῶιαν· ἄλλοι ἔπαθον ὑστερισμούς, ἕνεκα νοσήματος, τὸ ὁποῖον τόσον καλῶς περιγράφει ὁ ἰατρός Εὐγένιος Σύης ἐπὶ τοῦ Φεράνδου τοῦ συμβολαιογράφου, διδούς τὸ παράγγελμα, «λάγνος μὴ ἔσο!»· πολλοὶ σύζυγοι πτωχοί, μεθ' ὅλην τὴν καλὴν των διάθεσιν, ἤκουσαν πολλὰκις παρὰ τῶν πεφλημένων συζύγων των, ὅτι ἄ! δὲν τὰς ἡγάπων ὡς πρότερον· πολλὰ τέλος ἀγαθαὶ μητέρες ἀφυπνίζουσαι τὰ τέκνα των, εὔρον αὐτὰ πρόθυμα ν' ἀφήσωσι τὴν κλίνην.

Ἦτο νύξ τῶν παραδόξων ἡ νύξ ἐκείνη, ἧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς καὶ ἧν τὸ παραδοξότατον, ὅτι ὁ θεὸς Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ γεννήσῃ διὰ τῆς γυναικὸς Ἀλκμήνης τὸν υἱὸν τοῦ σωτῆρα τοῦ εὐεργέτου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Προμηθεύς...

Πολλὰ δὲ τὰ παράξενα καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. Τὸ ἔξυπνητῆρι τῆς Ἥους καὶ τῶν Ὀρῶν ἐσήμανεν ἠγέρθησαν ἐκείνη μέν, ὅπως ἀνοίξῃ τὰς πύλας, δι' ἧν ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὸ σύνθημα ὁ ἥλιος· αὐταὶ δὲ, ὅπως ζεύξωσι τοὺς Φαεθοντοκτόνους ἵππους εἰς τὸ ἄρμά του· ὁ ἥλιος ἐνδύθει κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ολυμπίου μεγάρου καὶ ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω ἀναμένων... ἀλλ' ἡ Νύξ δὲν ἐφαίνετο ἐπανερχομένη εἰς τὰ δώματα τῆς.

Ἄλλο ἔξυπνητῆρι ἐσήμανεν εἰς τοὺς θαλάμους τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὁ Ἄρης σπεύδων περιεβάλλετο τὴν πανοπλίαν του, μὴ καταλάβῃ αὐτὸν ὁ Ἥφαιστος ἐπανερχόμενος ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων του καὶ κατηγορήσῃ ἐπὶ ἀπιστίᾳ τὴν σεμνὴν Κύπριδα.

Ὁ Ἥφαιστος ἐβαρύνθη σφυρηλατῶν κεραυνούς, εἶγε σφυρηλατήσει τὴν νύκτα ἐκείνην δωδεκάδα ὅλην πλέον τοῦ συνήθους, καὶ ἀφείξῃ τὰ καταχθόνια τῆς Αἴτνης ἐπανῆλθεν εἰς τὰ οὐράνια δώματα.

Ὁ ἥλιος ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω ἐν τῇ αὐλῇ ἀθημονῶν μὴ ἡ συνάδελφός του Νύξ ἔπαθε πάθημα Φαεθοντος, ὅτε τριζυμον θύρας ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του.

Ἦτο ἡ θύρα τοῦ μεγάρου τῆς Ἀφροδίτης, μητρός τοῦ Ἔρωτος καὶ συνεύνου τοῦ Ἥφαιστου, καὶ ἐπρόβαλεν ἡ κεφαλὴ τοῦ βασιβοζούκου Ἄρεως, ἐρευῶντος ἐταστικῶ τῷ βλέμματι τὰ περίξ· ὅτε εἶδεν, ὅτι ὁ περιδιαβάζων ἦν ὁ ἐκνηθόλος Ἀπόλλων ὁ πολλὰ καὶ τὰ κρύφια εἰδώς, προέβη θαρραλέως· ἀλλὰ μῶλις εἶχε προεκβάλει τὸν δεξιὸν πόδα εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς μαρμαρίνης κλίμακος, ἡ αὐλειος θύρα ἐστράφη ἐπὶ τῶν στροφίγων τῆς καὶ ἐπεφάνη ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἔω σφόρου ἡ ζοφερά μορφή τοῦ Ἥφαιστου...

Δὲν ἦτο πλέον καρὸς ὑποχωρήσεως· ὁ Ἄρης ἐν τῷ θράσει του κατῆλθεν ἀδιάφορος τὴν κλίμακα· ὁ Ἥφαιστος εἰσήλθε καὶ αὐτὸς ὑποκρινόμενος τὸν ἀδιάφορον

ἀλλ' ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ἥλιου ἐπήνθει μειδιάμα εἰρωνικὸν εὐχομένου αὐτῷ τὴν καλὴν ἡμέραν, καὶ ἐν τῷ στήθει του ἐξερράγη Αἶτνα πυρίνη ὡς ἡ τοῦ ἐργασταίου του, καὶ ὁ Ἥφαιστος συνέλαβε τὸ σκέδιον τῶν ἀοράτων παγίδων, εἰς ἧς ἐμελλόν νὰ ἐμπέσωσιν ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη...

Τὴν νύκτα ἐκείνην δύο ἐλήφθησαν μεγάλα ἀποφάσεις, ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ σωτῆρος Ἡρακλέους, δι' οὗ ἐσώθη τῆς ἀτιμίου τιμωρίας ὁ θεὸς Προμηθεύς, καὶ ἡ τῆς κατασκευῆς τῶν ἀοράτων παγίδων, δι' ἧν ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀτιμίαν ἕτερος θεός... ἡ μυθολογία δὲν διευκρινίζει σαφῶς τίς; ὁ Ἥφαιστος ἢ ὁ Ἄρης; Ὁ

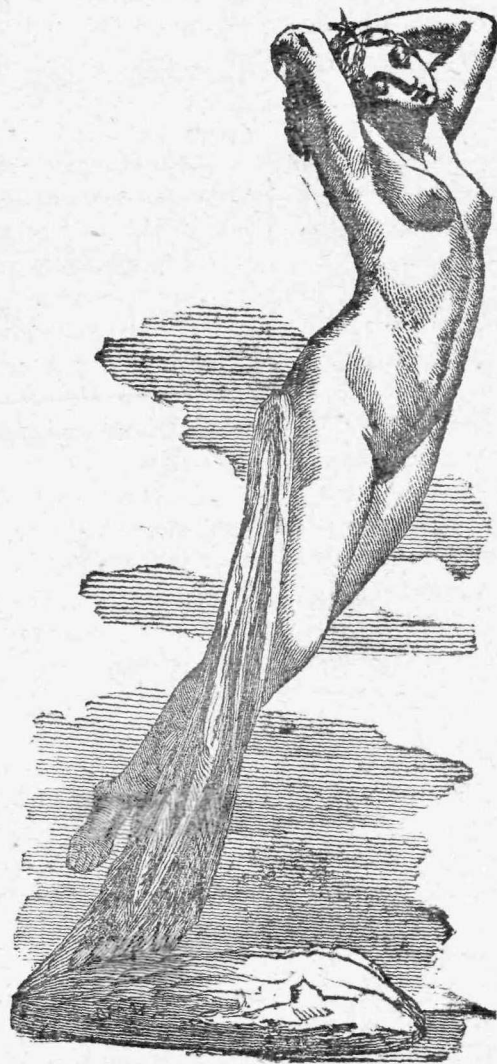
Ἥφαιστος εἶναι βέβαιον, ὅτι δὲν διευχεύθη τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἐκ διαλόγων τοῦ Λουκιανῷ γίνεται δῆλον, ὅτι πολλοὶ θεοὶ κατὰ τὴν ἐπ' αὐτοφῶρῳ σύλληψιν ἠύχοντο νὰ ἦσαν εἰς τοῦ Ἄρεως τὴν θέσιν...

Πρὸς τὴν Νύκτα ἐπανερχομένην εἶπεν ἡ Ἥως μετὰ πονηροῦ μειδιάματος «πολύ ἤργησες ἀπόψε!» ἀλλ' ἡ Νύξ ἐχέμυθος οὐδὲν ἀπεκρίνατο...

Ἦτο ἴσως ἡ νύξ τῆς ὀγδόης πρὸς τὴν ἐνάτην Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἂν δὲν ἦτο, ἦτο πάντοτε βεβαίως νύξ χειμερινή.

(Ἐκ τῶν τοῦ Anichs)

Ε. Σχινᾶς.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

τοῦ ἔτους 1879

ΥΠΟ

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΛΕΩΦΙΟΥ

Ἐν παντὶ τῷ φιλοβίβῳ καὶ φιλαναγνώστῳ κόσμῳ βιβλίον, ὅσον τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἡμετέρου κ. Εἰρην. Λεωφίου, ἀριθμοῦν βίον δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν, ἀπολαύον ὑπολήψεως καὶ δικαίας ἐκτιμήσεως, τὸ μόνον ἴσως, ὅπερ κατορθοῖ νὰ περιλαμβάνῃ ὕλην ἀρεστὴν εἰς πάσης τάξεως καὶ διαθέσεως ἀνθρώπους, οὐδε-

μίαν θὰ εἶχεν ἀνάγκην συστάσεως καὶ μακρᾶς βιβλιογραφίας, ἥρκει μόνον ἀπλὴ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἀγγελία, ὅπως οἱ ἀγορασταὶ προσέλθωσι κατὰ ἑκατοντάδας εἰς τὰ πωλοῦντα αὐτὸ βιβλιοπωλεῖα.

Ἐν Ἑλλάδι ὅμως ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Πρέπει, ὅπως κατορθωθῇ ἡ καταναλωτικὴ βιβλίου τιμὸς, ἔστω καὶ τὸ ἄριστον εἰς τὸ εἶδος του, νὰ μετέλθῃ τις ἀπειρα μέσα, νὰ ἐκδώσῃ ἀγγελίας, νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς φίλους του πάντας, νὰ κοπιᾷ, νὰ ιδρώσῃ, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὅπως ἐ-

πιτύχη τούτου, ἄπορον δὲ ἀληθῶς πῶς ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι γράφοντες ἔτι καὶ ἐχοντες διάθεσιν νὰ δημοσιεύωσι βιβλία.

Ἀναντιρρήτως τὸ ἐξευτελιστικώτερον τῶν ἔργων παρ' ἡμῖν εἶναι τὸ τοῦ συγγραφῆως καὶ ἐκδότου, ἡ δὲ ἥμισυ τιμωμένη ἐργασία εἶναι ἡ διανοητική, ἣν οἱ πάντες συνειθίσκαμεν νὰ θεωρῶμεν ὡς μηδαμινήν, νομίζοντες ὅτι ὑποχρεοῦμεν τοὺς συγγραφῆεις, ἐὰν εὐδοκῆσωμεν νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου των, καὶ τοῦτο, ὅταν τὸ ἀποκτήσωμεν δωρεάν!

Μὴ ὑπαρχούσης δὲ κριτικῆς ἀμφοτερότητος καὶ αὐστηραῖς, βλέπομεν καθ' ἑκάστην παλούμενα βιβλία ὅπως ἀνάξια λόγου καὶ ἄλλα πολλῆς ἀξίας ριπτόμενα ὡς ἄχρηστα εἰς τὰς γωνίας τῶν βιβλιοπωλείων, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων ἡμῶν τούτων ἠδυνάμεθα νὰ φέρωμεν πολλὰ παραδείγματα. Πάντα δὲ ταῦτα, διότι ἐν Ἑλλάδι, ὅπως εἰς ὅλα, οὕτω καὶ διὰ νὰ δώσῃ τις μεγάλην ὁπωσοῦν κυκλοφορίαν εἰς τὸ βιβλίον του, ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἐξί-

διασμένην ἐπιτηδειότητα, ἥτις χαρακτηρίζει ἡμᾶς καθ' ἀπάσας ἡμῶν τὰς πράξεις. Ὅπως παρ' ἡμῖν τὰ πάντα ἐρρουσφετοποιήθησαν, οὕτω καὶ ἡ κατανώσει τῶν βιβλίων ἀνήχθη εἰς τὴν τέχνην τοῦ βουστειῖου κατορθώσαντος νὰ εἰσπηδήσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων!

Περὶ τοῦ Ἀττικῶ Ἡμερολογίου προκειμένου, περιττὸς πᾶς μακρὸς λόγος ἀρκεῖ νὰ εἰπώμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ὅτι, ὡς κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη, οὕτω καὶ ἐφέτος ὁ φιλόκαλος ἐκδότης ἐπέτυχε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς κοινὸν λαμπρὰν ἀνθόδεσμη, ὥραϊν καὶ πολύτιμον κόσμημα, ἀποτελούμενον ὑπὸ κομφῶν μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων, ἐν οἷς διαπρεποῦσιν Αἰ ἀγαμνήσεις Ἰταλίας καὶ οἱ Ξεβράκωτοι, ἀρχαῖοι καὶ νέοι, τοῦ κ. Ἀσωπίου, Τὸ περὶ Σαρτορίνης χειρόγραφον, πολύτιμον δημοσίευμα, Τινὰ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς ἐλληνικῆς κοινωρίας καὶ ἄλλα σοβα-

ρὰ πρωτότυπα ἔργα, μεταφράσεις ὀφειλόμεναι εἰς γνωστοὺς καλλιτεχνούντας τὸν λόγον καλάμους, ὡς ἡ κόρη τοῦ Ὀβιδίου, ἱστορία ἐνδὸς ῥόδου, Σκηναὶ ἐκ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ὁ Γερκουάτος Τάσος καὶ τὸ δαιμόνιον αὐτοῦ, κτλ. κτλ. Ὡν τὴν ἐνταῦθα ἀναγραφὴν τὸ στενὸν τοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν, ἣν καὶ ἄλλως νομίζομεν ἄλυσιτελῆ, διότι πεποιθήμεν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται θὰ κρίνωσι περὶ τῶν περιεχομένων ἰδίαις αἰσθήσεσιν, ἐν τέλει δὲ καὶ ποιήσεις ἐκλεκταὶ γνωστῶν ποιητῶν.

Τοῦ τούτου ὄντος τοῦ Ἀττικῶ Ἡμερολογίου τοῦ νέου ἔτους, θεωροῦμεν περιττὴν πᾶσαν περικίτρω σύστασιν αὐτοῦ, τόσῳ μᾶλλον ὅσοι οἱ γονεῖς, οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς δύνανται δι' αὐτοῦ νὰ προσεγγέσωσιν ἄριστον καὶ διαρκῆς δῶρον διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Α. Ε.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Α. ΣΜΑΤΑ ΦΙΛΑΝΔΙΚΑ (1)

ΠΟΘΟΣ

Α'.

Ἄχ! ἐὰν τώρα ἤρχετο ὁ τρισαγάπητός μου
Ἄν αἰφνης ἐμφανίζετο., εἰς τὸ γλυκύ του στόμα,
Πῶς θὰ ἐπέτα φλογερὸς εὐθὺς ὁ ἀσπασμὸς μου,
Κ' ἐκ λόκου ἂν τὸν ἐβλεπα αἰμόφυρτον ἀκόμα!
Πῶς ἤθελα τὴν χεῖρά του κρατεῖ τὴν πεφιλημένην,
Καὶ μ' ὄφιν ἂν τὴν ἐβλεπον εἰσέτι τυλιγμένην...

Πῶς τοῦν καὶ γλώσσαν ἡ προὴ δὲν ἔχει τοῦ ἀρέμιου,
Νὰ φέρῃ εἰς τὸν φίλον μου τὰς σκέψεις μου ἐν τῇ χειρὶ,
Κ' ἐκείνου πάλιν εἰς ἐμέ;... ποῖα χαρὰ, Θεέ μου,
Δύω ψυχαί, ἀε θάλασσαι χωρίζουσι καὶ βράχοι,
Νὰ φεύγουσ' τὴν ἀπόστασιν, καὶ μὲ τὴν μεσημβρίαν,
Νὰ γερυρόνουν τὸν βορρῶν μ' ἀγάπης ὀμιλίαν!

Θὰ ρίψω τὸν καλλωπισμὸν τῆς νέας κόρης μᾶλλον
Τὴν Ἥβην μου τὴν φλογεράν μὲ ῥάσον θὰ καλύψω,
Παρὰ ἐκείνον ἢ ἀρηθῶ καὶ ἢ ἀγαπήσω ἄλλον!
Μὲ πίστιν τῆς ἀγάπης του τὴν πίστιν θ' ἄρταμεῖψω...
Ἄχ ἂν τώρα ἤρχετο ὁ τρισαγάπητός μου,
Ἐὰν ἐξαίφνης ὁ Ὅσκαρ ἐφαίνετο ἐμπρός μου!

Ο ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ

Α'.

—Ποῦ ἦσο κ' ἔρχεσαι ὠχρὸς, νιέ μου, καὶ βραδύπους;
—Ἔ μῆτέρο μου' ἐκ τῆς ἀκτῆς θαλάσσης ἀτιθάσσο.
—Τί ἤθελες εἰς τὴν ἀκτὴν;—Ἐπότιζα τοὺς ἵππους.
—Πλὴν ποῖος ἐκηλίδωσε τὸ νέον ἐνδυμά σου;
—Οἱ ἵπποι μου, τὸν βόρβορον πατῶντες πρὸ ποδῶν μου

(1) Ἐκ πεζῆς ἐκ τοῦ Φιλανδικῶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μεταφράσεως.

—Πλὴν διατί τὸ ξίφος σου τὸ αἷμα ἐρυθραίνει;
—Διότι ἐπληξα μ' αὐτὸ τὸν μόνον ἀδελφόν μου!
—Καὶ ἦδη ὁ ἐπάρατος υἱὸς μου ποῦ πηγαίνει;
—Μακρὰ πολὺ, πολὺ μακρὰ, εἰς ξένας παραλίαντες.
—Τὸν γηραιὸν πατέρα σου ποῦ εἶδες τελευταῖον;
—Εἰς τὸν δρυμῶνα κόπτορτα τὰ ξύλα τῆς ἐστίας.
Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μ' ἐπαρίδῃ πλέον!

Β'.

—Ποῦ ἄφησες τὴν γραιὰν σου μητέρα, δὲν μοι λέγεις;
—Ἐρῖα ρήθει κάτωθεν τῆς πατρικῆς μου στέγης.
Κ' ἐκείνη πλέον δὲν ποθεῖ ποτὲ νὰ μ' ἐπαρίδῃ...
—Καὶ τὴν φαιδρὰν σου σύζυγον, ποῦ τὴν ἀφήκες ἦδη;
—Ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς· πλὴν τώρα δὲν μὲ
(θέλει
Δι' ἄλλον καλλωπίζεται, δι' ἄλλον ἀνατέλλει...
—Ποῦ τὸν μικρόν σου ἀφησες υἱόν, εἰς ποῖα μέρη;
—Εἰς τὴν σχολὴν, ἐρθ' αὐστηρὸς διδάσκαλος τὸν δέρει
—Καὶ τὴν φιλότιμην κόρην σου τὴν νέαν χελιδόνα;
—Συλλέγει χαμοκέρασα, ἐκεῖ, εἰς τὸν δρυμῶνα.
Μ' εἶδε πλὴν ἐστρεψεν ἄλλοῦ τὸ βλέμμα τῆς τὸ νέον.
Κ' ἐκείνη δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μ' ἐπαρίδῃ πλέον...
—Καὶ πότε εἰς τὸν οἶκόν σου θὰ ἐπαρῆθης, πότε;
—Ὅτ' ἐκ Ἀνσμῶν ὁ ἥλιος θὰ ἀνατείλῃ, ὅτε
Οἱ λίθοι ἐπιπλεύσωσιν εἰς τὰ νερά ὡς φύλλα,
Καὶ εἰς ἀβύσσους θαλασσῶν εἰσδύσωσι τὰ πτεῖλα.
Ὅπότε ὄλ' οἱ ἄνθρωποι, ἀπάντων τῶν αἰώνων,
Εἰς τοῦ Θεοῦ ἐμφανισθοῦν τὸν νεφελώδη θρόνον!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ. — Μεταξύ των εφευρέσεων, αίτινες διεδέχθησαν αϊ μὲν τὰς δὲ ἀπὸ ἡμισείας ἑκατονταετηρίδος, καταλέγεται καὶ ἡ τῶν ραπτικῶν μηχανῶν, μετρία μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, ἄλλὰ πλείστου λόγου ἀξία πρακτικῶς, διότι ἀπεδείχθη λίαν ὠφέλιμος εἰς τὰς πτωχὰς τάξεις.

Ὁ πρῶτος εφευρέτης τῆς μηχανῆς ἦν Γάλλος ράπτης, **Θιμονιὲ (Thimonnier)** καλούμενος. Οὗτος ἠγνόει ὅλως τὴν μηχανικὴν, πλὴν ἀπὸ πολλοῦ διανοεῖτο νὰ εφεύρῃ ἐργαλεῖον δι' οὗ νὰ δύναται νὰ ράπτῃ εὐκόλως πλεῖστα ἐνδύματα· τῶσόν δὲ κατεγίνετο, ὥστε παρήτησε τὴν τακτικὴν ἐργασίαν του, ἐξ ἧς εἶχε πορισθῆ οὐσίαν τινά, καὶ κατήντησεν εἰς ἔλεεινὴν κατάστασιν. Ἡ ἐπιμονὴ του ὅμως κατέβαλεν ἀπάσας τὰς δυσχερείας καὶ τῷ 1829 κατῴρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ἐργαλεῖον χρήσιμον τοῖς ράπταις, τὸ δὲ ἐπιὸν ἔτος ἡ κυβέρνησις παρεχώρησεν αὐτῷ δίπλωμα ἐφευρέσεως καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ μονοπωλίου. Ὁ **Θιμονιὲ** μετέβη εἰς Παρισίους καὶ τῷ 1831 συνεταιρισθεὶς μετὰ τινος καταστήματος συνέστησεν ἐργοστάσιον, ἐν ᾧ ἐτέθησαν 80 ραπτικαὶ μηχαναὶ πρὸς κατασκευὴν στρατιωτικῶν ἐνδυμάτων. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἡ εφεύρεσις αὕτη ἐτάραξε τοὺς κύκλους τῶν ἐργατῶν, οἵτινες ἐστασίασαν καὶ συνέτριψαν τὰς μηχανὰς, ὃ δὲ **Θιμονιὲ** ὤφειλε ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων, διαλυθέντος ἐνταῦθα τοῦ ἑταιρικοῦ ἐργοστασίου.

τῷ 1834 ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, καὶ μετὰ δύο ἔτη καὶ πάλιν ἀνεχώρησεν ἀνευ ἐλαχίστου πόρου καὶ μεχρι τοῦ 1848 οὐκ ὀλίγα ὑπέστη πρὸς τελειοποιήσιν τῆς μηχανῆς, ὅπερ ἐπὶ τέλος κατῴρθωσεν.

Ἡ ραπτικὴ μηχανὴ κατ' ἀρχὰς εἰργάζετο δι' ἑνὸς νήματος καὶ μιᾶς βελόνης, ἀλλὰ κατόπιν οἱ Ἀμερικανοὶ, ἰδίως ὁ **Ἡλίας Howe**, ἐτελειοποίησαν αὐτήν, ὥστε νὰ ράπτῃ διὰ δύο νημάτων καὶ δύο βελόνων (προστεθείσης κερκίδος διὰ δευτέρον νῆμα). Ἦδὲ δὲ ὑπάρχουσι μηχαναὶ διὰ ράπτας, ὑποδηματοποιούς, κεντητάς, κτλ. καὶ τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο κατέστη ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἔνευ διὰ τὰς οἰκογενεῖας ἰδίως, αἵτινες ζῶσιν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν των.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπίσημος ἔκθεσις περὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἣν ἔλαβεν ἡ κατασκευὴ τῶν ραπτικῶν μηχανῶν. Ἐντὸς τριακονταετίας ἡ μηχανὴ αὕτη ἐπέφερεν ἐν τῷ κόσμῳ γενικὴν ἀναστάτωσιν, ἀλλὰ κυρίως ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπέφερεν ἀποτελέσματα καλὰ.

Ἡ πτωχὴ οἰκοδόσποινα δύναται νὰ ἐνδύῃ καθαρῶς τὰ τέκνα της καὶ ὄχι

νὰ φορῆσῃ εἰς αὐτὰ ράκη, ἡ δὲ πτωχὴ ἐργάτρια δύναται νὰ κερδαίνῃ τὸν ἐπιούσιον δι' ὀλιγωτέρου κόπου. Πολλοὶ κατ' ἀρχὰς προεῖπον ὅτι αἱ ραπτικαὶ μηχαναὶ θὰ καταστρέψωσι τοὺς ράπτας καὶ τὰς ράπτριαι· εὐτυχῶς ὅμως οὐ μόνον ἡ πρόρρησις δὲν ἐπληθύνεσεν ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον συνέβη.

Τὸ παρελθὸν ἔτος τὸ μόνον κατᾶστημα τοῦ **Σίγγερ** (ἐν Λονδίνῳ) ἐπώλησεν ἐν ἑκατομμύριον ραπτικὰς μηχανὰς, ὧν πολλαὶ χιλιάδες ἐστάλησαν εἰς Κίναν. **Κ.**

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οἱ Φράγκοι θεωροῦσιν ἡμέραν ἀποφράδα τὴν Παρασκευὴν, ὅτι Παρασκευὴν ἀνήλθεν ἐν τῷ σταυρῷ ὁ Σωτὴρ· ἀποτρόπαιον δὲ τὸν ἀριθμὸν 13 ὡς ἀριθμὸν τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου, ὅστις διὰ τῆς προδοσίας ἐγένετο δέκατος τρίτος.

Οἱ Ἕλληνες ἔχουσι ἡμέραν ἀποφράδα τὴν Τρίτην, ὅτι Τρίτην εἰσῆλασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν **Μωάμεθ ὁ Β'**, καὶ ἔπεσε Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος. Καὶ οὕτως ἀπαξ καθ' ἑβδομάδα πεθοῦσι τὴν πῶσιν τῆς Πόλεως των, ἣν Πόλιν ἀπλῶς καλοῦσιν, ὡς ἄστῳ μόνον τὸ πάλαι οἱ Ἀθηναῖοι τὰς Ἀθήνας των.

Ὁ γέρος τῆς Πελοποννήσου, ὁ στρατηγὸς **Θεόδωρος Κολοκοτρώνης**, ἤρεσκετο, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοῦ ἀγῶνος ἄνδρες διαπραπέει, ἵνα ἐν παροιμίαις λαλῇ. Κατὰ τὸν φόνον τοῦ Κυβερνητοῦ διηγήθη τὸν ἐξῆς σημαντικὸν μῦθον, ἐν μέσῳ τῶν χαιρόντων ὅτι ἀπηλλάγησαν τοῦ τυράννου.

«Ἀπεράσιάν ποτε τὰ γαϊδούρια, νομίζοντα ὅτι κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, νὰ φρονέωσι τὸν σαμαρτσην, ὥστε οἱ ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες σαμάρια, νὰ μὴ τὰ φορτόνωσι πλέον. Τὸ εἶπαν καὶ τὸ ἔκαναν. Τότε οἱ ἄνθρωποι προσεκάλεσαν τὸν ἀλφᾶν τοῦ σαμαρτση καὶ τοῦ παρήγγειλαν νὰ κατασκευάξῃ σαμάρια, καὶ τὰ δυστυχῆ γαϊδούρια ὄχι μόνον ἐδόλευσαν, ὅπως καὶ πρότερον, ἀλλὰ εἶχον καὶ πληγὰς εἰς τὴν βάχιν, καθόσον ὁ κάλφας, ὡς πρωτόπτερος, ἔκαμαν τὰ σαμάρια ἑλαεινὰ καὶ ἄθλια. Καὶ τότε τὰ γαϊδούρια ἐνθυμήθησαν τὸν σαμαρτσην. ἀλλὰ ἦτο πλέον ἄργα».

Τὸν στρατηγὸν **Κανέλλον Δεληγιάννην**, κατὰ τὴν ἔλευσιν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀνδρός, τὸν ὅποιον οὐδῶλως ἐξετίμη, ἠρώτησαν τὴν γνώμην του περὶ τοῦ νέου ὑπουργείου. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ στρατηγοῦ παρῆν καὶ τισ εἰσαγγελεὺς διακρινόμενος ἐπὶ ὑπερβολῇ ζήλου. Ὁ στρατηγὸς εἶπε πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας:

«Ἄς ἀφήσωμεν, παιδιά, τὰ πολιτικὰ καὶ νὰ σὰς διηγηθῶ ἓνα μῦθον.

»Ἐνας Σουλτάνος, ἰδὼν ποτε εἰς μίαν τῶν πυλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἓνα ἄνθρωπον ἀνίκανον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἤρεσεν, τὸν ἐκάλεσε καὶ τὸν ἔκαμε βεζύρην. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἠσθένησεν ἐπικινδύνως ὁ πατὴρ τοῦ Χασάν, τοῦ νέου μεγάλου βεζύρου, καὶ φθάσας εἰς τὰ ἔσχατα ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν του. Ὅταν ὁ Χασάν ἦλθεν, ἀφοῦ ἡ-

χθῆ καὶ ἐφίλησε τὸν υἱὸν του, εἶπε πρὸς αὐτόν: «Παιδί μου, τώρα ποῦ θὰ πάγω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἀν μ' ἐρωτήσουν οἱ μουσουλμάνοι πῶς πάει τὸ Δαβλίτι, τί νὰ τοὺς πῶ;». — Πέ τους, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ εἰλικρινῆς Χασάν, πῶς ὁ Χασάνης ἔγεινε βεζύρης καὶ ἐκεῖνοι θὰ καταλάβουν».

Ὅταν ποτὲ ἡ Ἀγγλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, ὁ Σουλτάνος ἠπόρει μὲ τὸ θράσος τῆς δυνάμεως αὐτῆς, νομίζων ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃ στόλος ἐξ Ἀγγλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν. Διαλεγόμενος πρὸς τὸν μέγαν βεζύρην ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του ταύτην πρὸς αὐτόν. Ὁ βεζύρης μὴ ἔχων πολλὰ περισσοτέρας γεωγραφικὰς γνώσεις τοῦ Σουλτάνου ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι συμφωνότατος μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ νομίζει ὅτι ἔρχεται στόλος ἐξ Ἀγγλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν.

— Ἀλλὰ πῶς;
— Πῶς; δὲν ἤξεύρω· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ἔρχεται.

Τότε ἐκλήθη ὁ ἐξ ἀπορρήτων Ἀλέξ. Μαυροκορδάτος νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν. Ἀκούσας περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ γινώσκων καλῶς τὰς γνώσεις τῶν ἐρωτῶντων, ἀπεκρίθη:

— Ἐρχεται, Σουλτάνε μου. Ἰδοὺ δὲ πῶς. Ἐρχεται πρῶτον εἰς Βενετίαν καὶ ἐκ Βενετίας κατόπιν ἔρχεται εἰς Πόλιν.

Ὁ Σουλτάνος ἠξέφρων, ὅτι ἔρχεται τῶντ ἐκ Βενετίας στόλος εἰς Πόλιν, εὖρε σαφῆ κα σοφὴν τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Μαυροκορδάτου

Ὁ Φουὰτ πασάς, μέγας βεζύρης ὧν, εἶδε μεγαλοπρεπῆ χορὸν ἐν τῷ μεγάρῳ του. Ὁ πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας παρεκάλεσε τὰς κυρίας τῶν πρεσβυτῶν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας νὰ ζητήσωσι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν γυναικωνίτην, προσθέτουσαι εἰς τὸν βεζύρην ὅτι θὰ συνοδεύονται παρ' αὐτοῦ. Ἡ παρέκκλησις εἰσηκούσθη. Ὁ Φουὰτ χωρὶς νὰ συνοφρωθῇ τὸ παράπαν, ἀπεκρίνατο: «Προθύμως· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναγγεῖλω εἰς τὰς κυρίας μου τὴν ἐπισκεψὴν ὑμῶν ἅμα ἵνα εἰσέλθωσι καὶ σὰς δεχθῶσι ὅτι τὸ γνωστοποιήσω ὑμῖν». Καὶ ἀποχαριετίσας ἀπῆλθεν.

Μετ' οὗ πολὺ ὑπασπιστῆς τοῦ βεζύρου ἀνήγγειλεν εἰς τὰς ἐν λόγῳ κυρίας, ὅτι ἀναμένονται εἰς τὸν γυναικωνίτην. Ὁ Ἰσπανὸς ἔδωκε τοὺς βραχιόνιας αὐτὰς καὶ ἐπορεύετο γαυρῶν, προηγούμενον τοῦ ὑπασπιστοῦ. Ἐν τῇ αἰθούσῃ εἶχε γείνει λόγος περὶ τοῦ τεχνάσματος τοῦ Ἰσπανοῦ καὶ πάντες ἀνέμενον μετὰ περιεργείας τὸ ἀποθησόμενον. Ὅταν οἱ ἐπισκέπται ἐφθάσαν πρὸ τῆς πύλης τοῦ γυναικωνίτου, ἠνοίχθη αὕτη καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐνεφανίσθη ὁ Φουὰτ: «Κύριε πρέσβυ, εἶπεν γαλλιστιῶ φίλος τῶν λογοπαγιῶν ὑπομειδῶν καὶ ὑποκρινόμενος, εἶσθε διαπεπιστευμένοι παρὰ τῇ Πύλῃ ἡ ἀποστολή σας λήγει ἐδῶ. Καὶ χαιρετίσας εἰσηλθε μετὰ τῶν κυριῶν, ἀφείξτε τὸν Ἰσπανὸν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἀναμένοντα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἄδυστα τουρκικοῦ γυναικωνίτου διὰ τῶσόν ἐλαφροῦ τεχνάσματος.

Κατὰ νεώτατον σοφὸν ἐρμηνευτὴν τῶν ἀστονομικῶν διατάξεων ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς δεσποτικὰς ἐορτὰς νὰ πωλῆται ὁ ἄρτος ἐλλιπής. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων εὐρέθη μέγαλον ἀρτοποιοῦ ὃ

ἄρτος ἑλλιπής μόνον κατὰ τεσσαράκοντα περὶπου δράματα κατ' ὄκταν. Σοφὸν ἀστυνομικὸν ὄργανον, τὸ ὅποσον ἄριστα δύναιται νὰ διορισθῆ Καδῆς καὶ κρίνη κατὰ τὸ Σερί, εἶπε πρὸς τὸν ἀρτοπώλην : « Ἄς ἦναι· δέν σε καταδικάω ἡμέραις 'ποῦ εἶναι.»

E. Σχ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΔΩΡΑ.—Πολυάριθμα δῶρα ἔλαβε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς ἡ δανὴ βασιλόπαις Θύρα παρὰ τῶν γονέων, τοῦ δανικοῦ ἔθνους καὶ ἐξ ἀλλοδαπῆς. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας ἀπέστειλαν τιμαλφές ψέλιον μετὰ πενταπλῆ, σειράς ἀδαμάντων ὁ μέγας δούξ Ἀλέξιος πόρπην ἀγκυρωειδῆ μετὰ σαπφείρων καὶ ἀδαμάντων ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας σάλιον ἰνδικὸν καὶ περιλαίμιον κόσμον λιθοκόλλητον μετὰ τῆς εἰκόνης τῆς ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἰνδικὸν περιδέριον μετὰ σμαράγδων, σαπφείρων καὶ ἀδαμάντων ἀξέστων ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας στολὴν περιηγητικὴν, μετὰ πλείετων κοσμημάτων ἀργυρῶν καὶ μονογραφημάτων χρυσῶν τὰ πέντε τέκνα τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας πέντε βραχιονιστήρας λιθοκόλλητους ἡ πριγκίπισσα τῆς Ἀγγλίας Βεατρίκη χρυσοῦν περικάρπιον ἀδαμαντοκόλλητον ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα Καμβριγῆς ἀργυρᾶν τῶν χροισιδῶν εἰς τὸ γράφειν συσκευὴν ἐπίχρυσαν, ψέλιον καὶ δύο ἀργυρᾶς λυχνίας κεχρυσωμένους ἡ χήρα βασίλισσα τοῦ Ἀννόβερ περιδέριον καὶ περικάρπιον μετ' ἀδαμάντων, μαργαριτῶν καὶ λυχνιῶν ἡ πριγκίπισσα Αὐγούστα περικαλλῆ σκέπην θερμάστρας ἡ τῆς Ἑσσίας Λουίζα πόρπην ἀδαμαντοκόλλητον αὐτὸς δὲ ὁ δούξ Κομβερ-

λάνδης σύμπλεγμα ἀδαμάντων καὶ σαπφείρων.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἀδελφοί—Δελφοί

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΑ'

Ἀέριον—Ἐριον—Ῥιον—Ἰον.

Ἐλυσαν δ' αὐτὰ πρώτη ἡ δεσποινὶς ΕΙΡΗΝΗ Θ. ΓΚΙΚΑ, ἣτις καὶ ἔλαβε τὰς ὑποσχεθείσας ΠΤΗΣΕΙΣ,

Κατόπιν οἱ κκ. Εὐθ. Π. Ἀγγελῆς, Ι. Ε. Βαρρᾶς, Μ. Λάντς, αἱ κυραὶ Ἀγλαΐα Παππαλεξοπούλου Εἰρήνη Φουστάνου καὶ Ἐλένη Κολποδίνου. Οἱ κκ. Σ. Κοπανίτσας, Δ. Ταμπακόπουλος, Γ. Παππαχρήστου Ἀλεξ. Καραμεσίνης, Β. Μητύλας καὶ Γ. Βάμβας ὑπάλ. ὑπουρ. Ναυτικῶν.

ΛΥΣΙΣ ΛΟΓΟΓΡΗΦΟΥ

Αἱ γυναῖκες ἐλευεῖναι δοῦλαι τοῦ συρμού.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΒ'.

Ἐ τὸν κόσμον τοῦτον μετὰ τὸν κόσμον ἐγεν-
[νῆθην, φίλε μου,
Καὶ βασιλεύω ἐπὶ τοῦ πυρὸς κ' ἐπὶ τοῦ κύ-
[ματος.
Παντοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν ἀστέρων εἶν' ἡ βασι-
[λεία μου.
Καὶ ὄρατοί κ' ἄρατοί ὑπάγονται 'ς τοὺς
[νόμους μου·
Τὴν γῆν ἄνευ ἐμοῦ αὐτοὶ 'ς τὸ χάος θά ἐ-
[βύθισον,
Καὶ μετ' αὐτῆς αὐτοὶ, τὰ φωτὰ των, καὶ τὸ
[σερέωμα

θά ἤρχοντο ἀμέσως εἰς τὸ πρῶτόν των ἀ-
[νύπαρκτον.
Πρὶν ἐμοῦ ἦτο τὸ χάος, ἤδη εἶμαι καὶ ὑπάρχω.
Τὰ ἀποτελέσματά μου βλέπεις καὶ ἀναγνώ-
[ρίζεις
Χωρὶς ὅμως τὴν αἰτίαν νὰ ἡξεύρης, νὰ γνω-
[ρίζης.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΓ'.

Θεὸς παρ' ὄλοις, πλὴν πολὺ πλείετον ἀκόμη παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἶμι καὶ πρό μου κλίνου.
[γόνου.
Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς αὐτῶν, τὸ κρείσμά των,
[βρόμη,
καὶ ὅστις μετὰ ἀκολουθεῖ τὸ φῶς μου ἐκδηλώνει.
Ἀπέθανα, ἀλλὰ καὶ ζῶ καὶ θέλω ζῆ ἐπίσης
ἐφ' ὅσον ζῆ ὁ ἄνθρωπος, ἡ ποίησις, ἡ φύσις.
Μὲ λύεις ; γενεὸς δήμιος, τὸν πίλεκον δ' ὁ-
[φύων,
κτύπα' ἀφ' οὗ κεφαλῆς ποινὴ μετὰ λύη μόνον,
καὶ εἰς τὴν λήγουσαν αὐτῆ τὸν τόνον μόνον
[δίδη.
εὐχῆθ' ! ἔτι σκέπτεσαι ; μέλος σου εἶμαι ἤδη

ΕΥΓ. ΛΑΝΤΣ

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ πρώτου αἰνίγματος δίδεται ὁ ὠραῖος τόμος τῶν Διηγημάτων τοῦ κ. Λάμπρου Ἐνυάλη.

Εἰς τὸν τοῦ δευτέρου αἰνίγματος τὸ ἐπικὸν ποίημα τοῦ κ. Εὐγ. Λάντς τὸ «Λεοντόκαρδον Σοῦλι.»

Διὰ τοῦ παρόντος φυλαδίου συμπληροῦται ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Παρθενώδης», καθόσον κατ' ἐκάστην τετραμηνίαν θ' ἀπαρτίζεται εἰς τόμος, ἦτοι τρεῖς τόμοι κατ' ἔτος μετ' ἐξωφύλλου μετὰ εἰκόνας καὶ πίνακος τῶν περιεχομένων.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερῦ

Τιμᾶται δρ. 5

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τουλάχιστον ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑΙ καὶ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ Φίλημα (μετὰ 2 εἰκόνων) Frédéric Soulié, μετάφρ. Α. Γ. Σκαλίδου, σελ. 1-9.

Κάρμεν καὶ Ἀναίς, (μετὰ 9 εἰκόνων) Ponson du Terrail, μετάφρ. Ἐπ. Σχινᾶ, σελ. 41-49-65-73-81-89-97-105.

Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος (μετὰ εἰκόνας) Paul Féval, μετάφρ. Ε. Σχινᾶ σελ. 121.

Πολωνικά Διηγήματα, — Ὁ κύριος τοῦ Πύργου, μετ. Ν. Κλεινίου, σελ. 21. Ὁλδυνα, μετάφρ. Ν. Κλεινίου, σελ. 30-34.

Μία σκηνὴ ἐν Παραδείσῳ ὑπὸ Χ. Καρμίτση, σελ. 4.

Οἱ δύο Καλλιτέχναι, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη, σελ. 44-52-61-69-76-84-92-101-110-115.

Ὁ Βρυκόλαξ σελ. 38.

Ἡ Εἰκὼν, μετάφρ. Α. Μ. Καράλη, σελ. 62.

Ὁ Ἀμνὸς τοῦ Πάσχα, ὑπὸ Γ. Α. Ἀναστασοπούλου, σελ. 93-102-114.

Ἡ Πηγὴ τοῦ Ἀπατεῶνος (μετὰ εἰκόνας) μετάφρ. Ε. Σχινᾶ, σελ. 114.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ἕλληνες Ζωγράφοι, ὑπὸ Ἀ. Γ. Σκαλίδου, 5. — Θεάτρα τοῦ Μεσαίωνα, ὑπὸ Ε. Σχινᾶ, 14. — Περιπέτειαι ἀεροναυτῶν, (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ Α. Μ. 17. — Τὸ τόξον καὶ οἱ περιφημότεροι περὶ τὸ τοξεύειν λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὑπὸ Α. Μ. Καράλη, 26. — Οἱ ἀρχαῖοι Βρεττανοί, 71. — Ἱστορικά Ἀνέκδοτα, ὑπὸ Ε. Σχινᾶ 127.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἡ Σελήνη, μετάφρ. τῆς δεσποινίδος Μ. Ι. 14. — Πτηνὰ καὶ Κάμπαι, 46. —

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἄλεξ. Δουμάς, (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ Ε. Σχινᾶ, 20. —

Φενελών, (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ Ν. Κλεινίου, 29. — Ἰάκωβος Οὐάτ, (μετὰ εἰκόνας) 35. — Κ. Κοντογόνης, ὑπὸ Ν. Ζαννουβίου, 86.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

Τὸ σπήλαιον τῆς Ῥοζαλίας, μετάφρ. Α. Μ. Καράλη, 45. Ἡ ταφὴ παρὰ τοῖς Ἰάπωνσιν, μετάφρ. τῆς δεσποινίδος Μ. Ι. 55.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ. — Ἐρρίεττη, 7. — Τὸ 1868 καὶ 1878. σελ. 12. — Σερβικὸν ἄσμα, 56. — Οὐμβέρτω Β'. 116. Ἄσματα Φιλανδικά, 126. — Κλ. Παπάρογλη, ὁ Ἐξόριστος, 56. — Ἐμ. Στρατουδάκη, ἡ Ἡρώς μου, 70. Π. Βεργωτῆ. Κολάσεως Δάντου μετάφρασις, Ἄσμα Ε'. 77. — 86. — Γ. Στρατήγη, Ἀναμνήσεις, 87; — Α. Νικολάρα, Κάνθαρος (μῦθος), 120.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας, 5. — Γνωμικά, 8. — Τὰ βασίλεια τῶν ἐρώτων, ὑπὸ Ε. Σχινᾶ, 26. — Ἡ πικρὰ τῆς κόρης ἔξοδος, ὑπὸ Ε. Σχινᾶ, 33. — Τὸ ῥόδον, 47. — Ἀραβικὴ φιλοξενία, 54. — Σημειώσεις βιβλιοπώλου, 94. Ἰωάννης Πασανάντης (εἰκὼν), 116. — Ἡ Νύξ, (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ Ε. Σχινᾶ, 124. — Ῥαπτικὴ μηχανή, 127.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Σελ. 6-16-22-32-39-47-55-63-71-80-87-95-111-119-123-128.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ καὶ ΛΥΣΕΙΣ

Σελ. 72-80-88-96-104-112-120-128.